

vidt jeg kan se, bunder Uenigheden kun i en forskellig Opfattelse af, hvad der maa anses for at være hensigtsmæssigt og formaalstjenligt, medens der i Udvalget er god Enighed om selve Hovedformaalet, nemlig ved et forøget Tilskud fra Statskassen at fremme Udviklingen af vor Husdyravl og vort Husdyrbrug. Det forekommer mig derfor, at, selv om der om enkelte Punkter er Uenighed, maa Forhandlingen om disse Spørgsmaal kunne føres nogenlunde roligt og jævnt uden at give sig Udslag i unødvendig Bitterhed. Ja, om Hovedformaalet med Forslaget er Enigheden jo saa stor, at selv Socialdemokraterne, der jo ellers ikke pleje at se særlig mildt til agrariske Spørgsmaal, i denne Sag synes at ville indtage en meget velvillig Holdning.

Denne Tilslutning fra Udvalgets Side til Hovedformaalet med Forslaget er jeg selvfølgelig taknemmelig for, og jeg har altsaa i denne Henseende ikke noget at besvære mig over. Hvis jeg skulde besvære mig over noget, vilde det snarere blive det, at Udvalgets Flertal vil yde mere, end jeg har forlangt, og mere, end jeg egentlig anser for ønskeligt. Jeg tænker ikke her paa de Forhøjelser, som ere foreslaaede. Der er jo foreslaaet en Forhøjelse af 5,000 Kr. til Stambogsføring. Jeg kan meget vel slutte mig til dette Forslag. Det samme gælder Forslaget om en Forhøjelse af 10,000 Kr. til Præmier for Tyre ved Statsskuer; jeg kan ogsaa slutte mig til dette, idet jeg tror — som det jo ogsaa blev bemærket af den ærede Ordfører — at det vil have sin ikke ringe Betydning, at Præmierne kunne faa en nogenlunde passende Størrelse, og at der ogsaa kan blive et tilstrækkeligt Antal af dem, saaledes at de virkelig gode Dyr kunne opnaa Præmie. Som det vil erindres, gik Kommissionens Forslag jo her ud paa, at der skulde bevilges 100,000 Kr.; Lovforslaget lyder paa 75,000 Kr.; nu gaa vi altsaa en Mellemvej og tage 85,000 Kr., noget, som jeg ogsaa meget vel kan slutte mig til. — Den Forhøjelse, der foreslaas af Tilskuddet til Kvægavlsforeninger, nemlig fra 120 Kr. til 140 Kr. til hver Forening, har jeg heller ikke noget at indvende imod. Den vil ganske vist medføre en ikke saa ringe forøget Udgift. For Tiden have vi 761 Kvægavlsforeninger; den samlede Bevilling vil saaledes, for saa vidt som Ændringsforslaget vedtages, udgøre over 106,000 Kr., og Forhøjelsen fra 120 Kr. til 140 Kr. andrager jo alene et Beløb af 15,220 Kr. Dertil kommer, at

Tilskuddet ikke er begrænset, men stigende i samme Forhold, som Foreningernes Antal stiger. Men jeg erkender, at er der noget, som har bidraget til Fremme af Husdyravlen, saa er det sikkert vore Kvægavlsforeninger, og jeg skal derfor fra min Side ikke gøre Indvendinger imod, at denne Forhøjelse finder Sted. Derimod tror jeg, at det vilde være rigtigst at blive staaende ved disse 140 Kr. og altsaa ikke følge Mindretallet i dets Forslag om at gaa op til 150 Kr. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at de 10,000 Kr., der ere foreslaaede som Forhøjelse til Præmier ved Statsskuer for Tyre, ogsaa for en stor Del ville komme vore Kvægavlsforeninger til gode, idet de Kvægavlsforeninger, som have de rigtig gode Tyre, ville møde med dem ved Skuerne og faa deres Andel i den Forhøjelse af 10,000 Kr., som er foreslaaet til Præmier ved Dyrskuerne. Jeg tror derfor, at vi ogsaa af rent finansielle Hensyn bør blive ved de 140 Kr., som jeg altsaa skal anbefale Tinget at stemme for. Men disse Forhøjelser, som der nu altsaa her er Tale om til Stambogsføring, til Præmier for Tyre og til Kvægavlsforeningerne, ville jo til sammen udgøre noget over 30,000 Kr., og jeg kan derfor ikke nægte, at naar vi gaa med til disse Forhøjelser, vilde jeg anse det for meget ønskeligt, om vi paa andre Punkter i Forslaget kunde opnaa Besparelser, og det tror jeg ogsaa, vi kunne uden at gøre Fortræd. Jeg tror, vi kunne opnaa en nogenlunde tilsvarende Besparelse ved at følge Mindretallets Forslag om at stryge §§ 18 og 19 i Lovforslaget, som omhandle Tilskuddet til Hesteopdrætterforeninger og Opdrættelsesanstalter for Heste. Det vil jo erindres, at da Forslaget i forrige Rigsdagssamling var til 1ste Behandling her i Tinget, bleve disse Bestemmelser i §§ 18 og 19 meget stærkt angrebne, og jeg skal ikke nægte, at jeg fandt de Anker, som den Gang bleve rettede mod disse Forslag, berettigede. I Efteraaret, da jeg skulde have fat paa dette Forslag for at forelægge det her i Tinget, var min første Tanke da ogsaa den at ville slette de to Paragraffer af Forslaget. Naar jeg ikke gjorde det, skete det af følgende Grunde: Jeg havde nemlig den Opfattelse, at hvad det egentlig gjaldt om for Sagens Skyld, var at faa Forslaget saa hurtig fremmet og saa hurtig over til Udvalget, at dette kunde begynde at fortsætte Arbejdet, hvor det slap i Foraaret. Det var mig vel bekendt, at ligesom der her i Tinget ved 1ste Behandling havde været ret stor